

Sygn. akt	III AUa 486/16
------------------	-----------------------

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 listopada 2016 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSO del. Ewa Preneta-Ambicka (spr.)
	Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **23 listopada 2016 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **E. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **3 marca 2016 r.** sygn. akt **III U 11/15**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 486/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 listopada 2016 roku

Decyzją z dnia (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. po rozpatrzeniu wniosku

z dnia 10.09.2013r. na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U z 2015. Poz. 748) oraz ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r. poz. 1332) odmówił wnioskodawcy E. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu ZUS powołał się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 24.10.2014r. stwierdzające, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową.

Wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez uznanie jego niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zaskarżonej decyzji zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż wnioskodawca E. P. jest częściowo niezdolny do pracy do 31.10.2015r. i niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową, a ponadto naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i niezastosowanie a w szczególności art. 235¹ kp, § 2 Rozporządzenia RM z dnia 30.07.2002r. w sprawie wykazu chorób zawodowych, szczegółowych zasad postępowania w sprawach zgłaszania podejrzenia, rozpoznawania i stwierdzania chorób zawodowych oraz podmiotów właściwych w tych sprawach, oraz załącznika do rozporządzenia RM z dnia 30.07.2002r. w sprawie wykazu chorób zawodowych, szczegółowych zasad postępowania w sprawach zgłaszania podejrzenia, rozpoznawania i stwierdzania chorób zawodowych oraz podmiotów właściwych w tych sprawach, gdzie wskazano wykaz chorób zawodowych. Pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, iż z załączonej do odwołania dokumentacji wynika, iż wnioskodawca cierpi na astmę oskrzelową, zatorowość płucną, wysiękowe zapalenie opłucnej prawej, nadciśnienie tętnicze, zaburzenia gospodarki lipidowej, przepuklinę rozworu przełykowego, pylicę krzemową płuc, chorobę wieńcową, hiperlipidemię. Orzeczeniem Instytutu Medycyny Pracy (...)u wnioskodawcy stwierdzono pylicę krzemową płuc, astmę oskrzelową oraz alergiczny nieżyty nosa.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, iż E. P. do 31.10.2013r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem (...) ustalił, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 31.10.2015r., ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. Również komisja lekarska w orzeczeniu (...) stwierdziła, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 31.10.2015r., ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 3 marca 2016 r. sygn. akt III U 11/15 oddalił odwołanie, przekazał organowi rentowemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek E. P. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, jako nowe żądanie, oraz przekazał organowi rentowemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek E. P. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jako kolejne, nowe żądanie.

W pierwszej kolejności Sąd ustalił, że wnioskodawca E. P. urodził się (...), ma wykształcenie zasadnicze zawodowe, z zawodu jest tokarzem. Zatrudniony był w Kopalniach i Zakładach (...) w okresie od 08.04.1983r. do 20.11.1997r. na stanowisku ślusarza. W dniu 17.08. 1999r. (...) Wojewódzki Inspektorat Sanitarny w R. utrzymał w mocy decyzję Powiatowego Inspektora Sanitarnego w T. z dnia 12.07.1999r. stwierdzającą u wnioskodawcy chorobę zawodową z pozycji 2 wykazu chorób zawodowych tj. pylicę krzemową płuc. Podstawą w/w decyzji było orzeczenie lekarskie o rozpoznaniu choroby zawodowej – pylicy krzemowej płuc wydane przez (...) ZOZ w S. a następnie Instytut Medycyny Pracy w Ł. w ramach badania zleconego przez (...) w T. w trakcie postępowania prowadzonego w tej jednostce. Następnie Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 21.10.1999r. wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Został wówczas poddany badaniu przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 10.01.2000r. wskazując na schorzenia w postaci pylicy krzemowej oraz astmy oskrzelowej atopowej uznał go za częściowo niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową. Decyzją z dnia 19.01.2000r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na podstawie przepisów ustawy z dnia 12.06.1975r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych na okres od 21.10.1999r. do 30.06.2000r.. W okresie od 21.10.1999r. do 31.10.2013r. wnioskodawca na

mocy kolejnych decyzji ZUS pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Podstawę przyznania świadczenia stanowiły przepisy w/ cytowanej ustawy a następnie – po jej wejściu w życie – ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. W dniu 10.09.2013r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie uprawnień rentowych. Został poddany badaniu przez lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 21.10.2013. uznał wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy do 31.10.2014r. wskazując, iż częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. Decyzją z dnia 7.11.2013r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Sąd Okręgowy ustalił następnie, że wnioskodawca odwołał się od decyzji organu rentowego do Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 9.09.2014r. uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 7.11.2013r. i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania organowi rentowemu celem rozpoznania sprzeciwu wnioskodawcy od orzeczenia lekarza orzecznika i wydania ponownej decyzji – sygn. akt III.U 8/14. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 24.10.2014r. wskazała u wnioskodawcy na następujące schorzenia: zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu biodrowego, pylicę płuc bez zaburzeń wentylacji, otyłość, i uznała, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 31.10.2015r. jednak niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. Orzeczenie to było podstawą wydania zaskarżonej decyzji z dnia 28.10.2014r.. Celem weryfikacji oceny stanu zdrowia Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu dopuścił dowód z opinii sądowo – lekarskiej biegłych z zakresu pulmonologii, neurologii oraz medycyny pracy. Sąd I instancji ustalił, że w opinii z dnia 12.08.2015r. biegli sądowi z zakresu pulmonologii oraz neurologii rozpoznali u wnioskodawcy, jako schorzenia główne: chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i stawu biodrowego prawego z bolesnym ograniczeniem ruchomości oraz jako choroby współistniejące: pylicę krzemową płuc o etiologii zawodowej - zmiany minimalne, astmę oskrzelową przewlekłą i uznali wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy z przyczyn neurologicznych do 31.10.2016r. bez związku z chorobą zawodową. Biegła z zakresu pulmonologii wskazała, iż u wnioskodawcy w roku 1999 w Instytucie Medycyny Pracy w Ł. rozpoznano pylicę krzemową płuc, astmę oskrzelową z towarzyszącym alergicznym nieżytem nosa. Wskazała ponadto, iż przeprowadzona wówczas diagnostyka alergiczna wykazała uczulenie na alergeny środowiska - wynik dodatni z kurzem domowym, roztocami kurzu domowego. Stwierdzono, iż astma oskrzelowa ma podłoże pozazawodowe. Wskazano, że decyzją Państwowego Inspektora Sanitarnego w T. pylica krzemowa płuc została uznana za chorobę zawodową. Podniosła, iż wnioskodawca pracował wówczas, w jako ślusarz remontowy w S., przez okres 11 lat w narażeniu na działanie pyłów zwłókniających, a w obrazie radiologicznym płuc dominowały wówczas zaciemnienia, które opisano symbolem 1/1- wielkości, 5mm do 3mm zlokalizowane głównie w górnych i środkowych częściach płuc. Wskazała, iż guzki krzemiczne charakteryzują się zdolnością do dalszego wzrostu lub powstawania nowych ognisk a nawet do zaprzestania ekspozycji na czynnik szkodliwy, u części chorych mogą mieć jednak charakter stacjonarny. Biegła podniosła, iż w 2010r. wykonano wnioskodawcy badanie TK klatki piersiowej na okoliczność podejrzenia zatorowości płucnej – nie opisano wówczas zmian pyliczych w płucach. Także wykonane badanie RTG klatki piersiowej na Oddziale Chorób Płuc w M. w styczniu 2015r. nie wykazało zmian pyliczych. Biegła wskazała, iż przebieg astmy oskrzelowej z alergicznym nieżytem nosa – schorzeń o etiologii pozazawodowej u wnioskodawcy z drobno guzkową pylicą płuc przy przewlekłej terapii lekami F., V. nie upośledził w sposób trwały wentylacji płuc, wydolności oddechowej, co potwierdzono w badaniach wnioskodawcy podczas jego pobytu w sanatorium. Reasumując, biegła wskazała, że schorzenia układu oddechowego nie powodują u wnioskodawcy niezdolności do pracy z przeciwwskazaniem do zatrudnienia w narażeniu na istnienie zapylenia, oraz działanie substancji drażniących i uczulających drogi oddechowe. Odnosząc się do zarzutów wnioskodawcy biegła pulmonolog w opinii uzupełniającej podtrzymała swoje stanowisko zajęte w opinii głównej i podniosła, iż ani objawy kliniczne chorób ani dokumentacja medyczna nie potwierdzają powikłań. Mogą one wystąpić w przyszłości i wynikać z naturalnego przebiegu schorzeń u wnioskodawcy. Odwołujący jest zdolny do pracy z przeciwwskazaniem do zatrudnienia w narażeniu na zapylenia oraz działania substancji drażniących i uczulających drogi oddechowe. Celem ostatecznego wyjaśnienia wątpliwości dotyczących stanu zdrowia odwołującego Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza medycyny pracy, który rozpoznał u wnioskodawcy astmę oskrzelową atopową, alergiczny nieżyt nosa, alergię środowiskową na pospolite alergeny środowiskowe, pylicę krzemową płuc rozpoznaną w 1998r, stan po zawale mięśnia sercowego (2000r.), chorobę zwyrodnieniową dyskopatyczną kręgosłupa, chorobę zwyrodnieniową stawu biodrowego prawego do protezoplastyki, stan po (...) (...) zespół bezdechu sennego do dalszej diagnostyki i leczenia, starczowzroczność, otyłość, przewlekły nikotynizm w wywiadzie i uznał, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do

pracy na okres dwóch lat (od dnia badania przez biegłą) do 11.01.2018r. a niezdolność ta nie pozostaje obecnie ani nie pozostawała wcześniej w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu, wskazano, iż od dnia stwierdzenia zmian pyliczych w badaniu radiologicznym, nie stwierdzano zaburzeń funkcjonalnych w zakresie układu oddechowego, co potwierdzały badania spirometryczne i gazometryczne. Jest to jednoznaczne z ustaleniem, że stwierdzona choroba zawodowa nie powodowała zaburzeń sprawności funkcjonalnej organizmu skutkujących orzekaniem częściowej niezdolności do pracy. U wnioskodawcy w kolejnych latach po stwierdzeniu choroby zawodowej nie obserwowano ani progresji zmian pyliczych w Rtg klatki piersiowej (wręcz przeciwnie nie były opisywane jakiegokolwiek zmiany o tym charakterze), ani upośledzenia sprawności wentylacyjnej płuc a powyższe świadczy o tym, iż orzekanie częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową nie miało merytorycznego uzasadnienia, nie tylko w roku 1999, ale także w kolejnych, zatem stanowisko organu rentowego w tej sprawie było bezzasadne. Ponadto wskazała, iż ciągu kolejnych lat pobierania świadczenia rentowego wnioskodawca przebył zawał mięśnia sercowego, zatorowość płucną, okresowym zaostrzeniom ulegała astma oskrzelowa atopowa, nasileniu uległy zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego prawego i kręgosłupa, rozwinął się obturacyjny bezdech senny. Stopień zaawansowania właśnie tych schorzeń skutkowało orzekaniem o częściowej niezdolności do pracy a żadne z nich nie ma związku z chorobą zawodową. Podniesiono, iż według danych z piśmiennictwa medycznego, w tym „Chorób zawodowych” pod redakcją Prof. K. M. - światowego eksperta ds. pylic z Instytutu Medycyny Pracy i Zdrowia Środowiskowego w S. "zmiany krzemicze w płucach rozwijają się powoli, najczęściej po kilkunastoletnim, rzadziej kilkuletnim narażeniu. Zależy to w dużej mierze od stężenia krzemionki we wdychanym powietrzu. Natomiast zmiany radiologiczne przedstawiają się w postaci delikatnych rozlanych zamgleń, przypominających obrzęk płuc, zwykle bez zmian ogniskowych (guzków). W krótkim czasie pojawiają się nieoczekiwane rozległe guzowate zacienienia. Zacienienia te mają tendencję do retrakcji, co wraz z rozwijającą się rozedmą i jej wpływem maskującym daje obraz pozornej poprawy. W okresie zmian drobno ogniskowych choroby nie skarżą się zwykle na dolegliwości. Pojawienie się dolegliwości jest najczęściej związane z powikłaniami krzemicy, przewlekłym zapaleniem oskrzeli i rozedmą płuc. W zaawansowanych przypadkach pylica guzowata prowadzi do rozwoju serca płucnego i prawo komorowej niewydolności krążenia, a jako powikłanie pylicy mogą wystąpić zmiany gruźlicze o różnym charakterze.

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego Sąd uznał zebrane w sprawie opinie za w pełni wiarygodne, podkreślając, iż zostały one wydane przez lekarzy na podstawie posiadanej przez nich fachowej wiedzy, dokonali oni analizy stanu zdrowia opiniowanego z uwzględnieniem charakteru wykonywanej przez niego pracy na podstawie przeprowadzonych badań i analizy dokumentacji jego medycznej. Sąd podkreślił, że podniesione przez pełnomocnika wnioskodawcy zarzuty nie są uzasadnione. Stanowią one jedynie bezpodstawną polemikę ze stanowczymi, popartymi badaniami opiniami biegłych lekarzy i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy zważył, iż nie jest słuszny zarzut pełnomocnika wnioskodawcy, iż opinia biegłej z zakresu medycyny pracy jest sprzeczna z opinią Instytutu Medycyny Pracy w Ł., ponieważ w niniejszym postępowaniu taki dowód tj. z opinii Instytutu Medycyny Pracy w Ł. nie był przeprowadzany. Podniósł, że opinia biegłych dostarcza Sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14.03.2007r. sygn. akt III UK 130/06, OSNP 2008/7- 8/113). Sąd I instancji uznał opinie sądowo – lekarskie wydane w niniejszej sprawie przez biegłych z zakresu neurologii, pulmonologii oraz medycyny pracy za wiarygodne, pełne, jasne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności, fachowe, wyczerpująco odpowiadające na wszystkie pytania postawione przez Sąd i jednoznacznie stwierdzające, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. Biegli z zakresu pulmonologii i medycyny pracy w swoich opiniach odnieśli się do wszystkich kwestii podnoszonych w zarzutach do opinii, stąd też nie zachodzi potrzeba uzupełniania opinii. Mając na uwadze sporządzone w sprawie opinie, całokształt materiału dowodowego, w szczególności dokumentację medyczną Sąd uznał, że stwierdzona u wnioskodawcy częściowa niezdolność do pracy nie ma związku z chorobą zawodową, a wnioskodawca nie wykazał związku niezdolności do pracy z chorobą zawodową. W podstawie prawnej wyroku Sąd powołał art. 6 ust. 1 pkt 6 w związku z art.17 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a także art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu zaskarżył wnioskodawca poprzez swego pełnomocnika, domagając się przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Zarzucił, iż orzeczenie Sądu jest błędne i oparte na błędnych opiniach biegłych sądowych, które nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu jego zdrowia wskazując błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż jest częściowo niezdolny do pracy a niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową; a ponadto naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i niezastosowanie a w szczególności art. 6 ust. 1 pkt 6 w związku z art.17 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

Oraz naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 278 k.p.c. Poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii Instytutu Medycyny Pracy w Ł., oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i przyjęcie przeprowadzonych dowodów z opinii biegłych za wiarygodne. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, iż z załączonej do odwołania dokumentacji wynika, iż wnioskodawca cierpi na astmę oskrzelową, zatorowość płucną, wysiękowe zapalenie opłucnej prawej, nadciśnienie tętnicze, zaburzenia gospodarki lipidowej, przepuklinę rozworu przełykowego, pylicę krzemową płuc, chorobę wieńcową, hiperlipidemię. Orzeczeniem Instytutu Medycyny Pracy(...) (...) u wnioskodawcy stwierdzono pylicę krzemową płuc, astmę oskrzelową oraz alergiczny nieżyt nosa. Pełnomocnik wnioskodawcy naprowadził, iż decyzją Powiatowego Inspektora Sanitarnego w T. z dnia 12.07.1999r. stwierdzono u wnioskodawcy istnienie choroby zawodowej – pylicy krzemowej płuc, ponieważ wnioskodawca przez okres 10 lat, 4 miesięcy i 18 dni pracował w narażeniu na pyły.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

W ocenie tut. Sądu przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy wnioskodawca w aktualnym stanie zdrowia jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową należy uznać za wyczerpujące. Badając prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów związanych z oceną stanu zdrowia wnioskodawcę w związku z chorobą zawodową, należy stwierdzić, że nie jest ona oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej, o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc mający swe pełne zastosowanie, także do oceny dowodu z opinii biegłych - na podstawie, których to dowodów dokonał ustaleń Sąd I instancji. Sąd Okręgowy podzielając, bowiem zgodne konkluzje opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: pulmonologii, neurologii oraz medycyny pracy o braku u wnioskodawcy niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową miał na względzie te wszystkie wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria oceny tego dowodu, które przemawiają za przyjęciem jego miarodajności (bliżej o tych kryteriach w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300, 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98, OSN 2001/4/64). I tak zauważyć przyjdzie, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy (dobór biegłych uwzględniał, bowiem zasadnicze występujące u odwołującego schorzenia). Wydanie zaś opinii poprzedzone było analizą dokumentacji medycznej wnioskodawcy, przeprowadzonymi z nim wywiadami i badaniami przedmiotowymi. Nadto biegli w wyczerpujący sposób (w szczególności biegła z zakresu medycyny pracy) uzasadnili przyjętą przez siebie konkluzję o braku niezdolności do pracy badanego, poprzez dokładne opisanie stopnia zaawansowania występujących u niego schorzeń, a odwołujący nie zgłosił do nich żadnych zarzutów, które podważałyby ich wiarygodność. Zauważyć należy, iż wszyscy lekarze wypowiadający się w toku postępowania administracyjnego i sądowego na temat wpływu stanu zdrowia wnioskodawcy na jego zdolność do pracy uznali go za niezdolnego do pracy, ale bez związku z chorobą zawodową.

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2015r. poz. 1242) stanowi, że tytułu choroby zawodowej ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Za chorobę zawodową - zgodnie z przepisem art. 4 w/w ustawy - uważa się chorobę określoną w wykazie chorób zawodowych, jeżeli została spowodowana działaniem czynników szkodliwych dla zdrowia występujących w środowisku pracy lub sposobem wykonywania pracy. Przepis art. 17 w/w ustawy stanowi, że przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy (ust.1). Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz.748 ze zm.) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej

z poziomem posiadanych kwalifikacji. W myśl art. 13 ust. 1 w/w ustawy określenie niezdolności do pracy i stopnie niezdolności uwzględnia się na podstawie czynników medycznych (stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji) i socjalnych (możliwość wykonywania dotychczasowej lub podjęcia innej, celowość przekwalifikowania zawodowego, wykształcenie, wiek, predyspozycje psychofizyczne).

Podkreślić wypadnie, iż samo istnienie schorzenia powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu zakwalifikowanego, jako choroba zawodowa nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (por. w innej sprawie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005 r. o sygn. akt II UK 288/04). Biegli w toku postępowania nie zakwestionowali istnienia choroby zawodowej u wnioskodawcy, a jedynie stwierdzili, że nie upośledzają one funkcji jego organizmu w stopniu pozwalającym na uznanie go za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wyłącznie przekonanie wnioskodawcy, iż jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową oraz okoliczność przyznawania mu w przeszłości świadczenia w związku z chorobą zawodową nie może skutkować przyznaniem mu prawa do dochodzonego świadczenia. Należy podkreślić, że w 2010r. wykonano wnioskodawcy badanie TK klatki piersiowej na okoliczność podejrzenia zatorowości płucnej i nie opisano wówczas u wnioskodawcy zmian pyliczych w płucach. Także wykonane badanie RTG klatki piersiowej wnioskodawcy na Oddziale Chorób Płuc w M. w styczniu 2015r. nie wykazało zmian pyliczych. Także przebieg astmy oskrzelowej z alergicznym nieżytem nosa, schorzeń o etiologii pozazawodowej u wnioskodawcy z drobno guzkową pylicą płuc przy przewlekłej terapii lekami F., V. nie upośledził w sposób trwały wentylacji płuc, wydolności oddechowej, co potwierdzono w badaniach wnioskodawcy podczas jego pobytu w sanatorium. Od dnia stwierdzenia u wnioskodawcy zmian pyliczych w badaniu radiologicznym, nie stwierdzano zaburzeń funkcjonalnych w zakresie układu oddechowego, co potwierdzały badania spirometryczne i gazometryczne. Jest to jednoznaczne z ustaleniem, że stwierdzona choroba zawodowa nie powodowała zaburzeń sprawności funkcjonalnej organizmu wnioskodawcy skutkujących orzekaniem częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Wymaga, zatem powtórzenia, że u wnioskodawcy w kolejnych latach po stwierdzeniu choroby zawodowej nie obserwowano ani progresji zmian pyliczych w Rtg klatki piersiowej, a wręcz przeciwnie nie były opisywane jakiegokolwiek zmiany o tym charakterze, ani upośledzenia sprawności wentylacyjnej płuc. Zwraca natomiast uwagę, że w ciągu kolejnych lat pobierania świadczenia rentowego wnioskodawca przeżył zawał mięśnia sercowego, zatorowość płucną, okresowym zaostreniom ulegała astma oskrzelowa atopowa, nasileniu uległy zmiany zwyrodnieniowe stawu biodrowego prawego i kręgosłupa, a także rozwinął się obturacyjny bezdech senny i właśnie stopień zaawansowania tych schorzeń skutkowałam orzekaniem o częściowej niezdolności do pracy. Żadne jednak z nich nie ma związku z chorobą zawodową wnioskodawcy. Zauważyć, zatem należy, iż wnioskodawca wydaje się przyjmować założenie, że stwierdzenie choroby zawodowej jest równoznaczne z istnieniem niezdolności do pracy i w oczywisty sposób wiąże się z prawem do renty z tego tytułu. Bezpodstawnie zarzuca biegłym specjalistom z zakresu chorób płuc i medycyny pracy przyjęcie błędnych wniosków, nie odnosząc się do twierdzeń, które pozwoliły na ich wysunięcie. Powyższe założenia apelującego są całkowicie błędne. Z powołanego na wstępie przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6

ustawy wypadkowej wynika jednoznacznie, iż renta z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową przysługuje jedynie ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej. Oznacza to, iż przesłanką nabycia prawa do tej renty nie jest sama choroba zawodowa, lecz spowodowana nią niezdolność do pracy. Brak takiej niezdolności wyklucza możliwość uzyskania z tego tytułu świadczenia. Gdyby wolą ustawodawcy było przyznanie go wszystkim ubezpieczonym, u których stwierdzono chorobę zawodową, to zostałaaby ona wyraźnie wyartykułowana. Skoro tak nie jest, to tym samym, należy założyć, że zdarzają się przypadki, takie, jak ubezpieczonego, gdy choroba zawodowa (w szczególności pylica krzemowa, jako choroba bardzo wolna rozwijająca się) nie powoduje niezdolności do pracy. Wnioski te potwierdza wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2006 r., II UK 70/05 (LEX 272557), po myśli, którego okoliczność, że inspektor sanitarny ostateczną decyzją stwierdził wystąpienie u ubezpieczonego choroby zawodowej, nie oznacza, że ubezpieczony automatycznie stał się osobą niezdolną do pracy w rozumieniu przepisów rentowych. Taka sytuacja ma miejsce w przypadku ubezpieczonego, na co słusznie wskazał Sąd I instancji.

Na zasadzie art. 207 § 6 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 i 3 k.p.c. przy zastosowaniu art. 391 § 1 k.p.c., Sąd odwoławczy oddalił również wniosek apelującego o dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu Medycyny Pracy w Ł.. Opinie biegłych właściwej dla schorzeń wnioskodawcy specjalności są jednoznaczne, spójne, przekonująco uzasadnione i wzajemnie się uzupełniają. W tej sytuacji, zgłaszany wniosek należało uznać za nieuzasadniony. Przeprowadzenie zawnioskowanego dowodu było całkowicie niecelowe i zgłaszane jedynie dla zwłoki. Jak wynika przy tym z wyroku Sądu Najwyższego z 19 marca 1997 r., II UKN 45/97 (OSNP z 1998 r., z. 1, poz. 24), nie można żądać prowadzenia postępowania dowodowego tylko, dlatego, że strona nie jest zadowolona z dotychczasowych jego wyników. Sąd nie jest bowiem zobowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych tak długo, aż strona udowodni korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia sprawy, co miało miejsce w tym przypadku. Sporządzone w niniejszej sprawie opinie biegłych są fachowe i rzetelne, a zawarte w nich kategoryczne wnioski - jasno sformułowane i wynikają logicznie z części opisowej opinii.

Reasumując z tych wszystkich, więc wyżej naprowadzonych względów, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podważenia zasadniczego w sprawie ustalenia Sądu I instancji o zdolności apelującego do pracy, a to siłą rzeczy stanowić musiało o pełnej aprobachie dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej sprawy, sprowadzającej się do stwierdzenia, że nie wystąpiła po stronie odwołującego zasadnicza przesłanka nabycia prawa do dochodzonego przez niego świadczenia rentowego - w postaci niezdolności do pracy.

Mając więc powyższe na uwadze - z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych - na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

(...)